

■ ■ ■ Er det bare utlandet som kan behandle Edvard Munch profesjonelt? Hadde kunstneren vandret blant oss i dag, hadde han nok blitt inspirert til et nytt skrik, skriver **Camilla Mørk Røstvik** og **Harald N. Røstvik**.

Store Munch og lille, rike Norge

INNLEGG Kunst

Togreisen fra Paris til London tar bare to timer. På en og samme dag får man sett Munch-utstillingen «L'Oeil Moderne» (The Modern Eye) i det vertikalt organiserte Centre Pompidou i Paris og besøkt andre utstillinger i det vertikalt organiserte Tate Modern-galleriet i London, som forøvrig mottar Munch-utstillingen 28 juni 2012.

Med norske aviser på Iphonen tar Pompidou-rulletrappen oss opp til store opplevelser, økt innsikt, glede og annen sinnsbevegelse. Avisene melder om politiske hestehandlere i Oslo, om bruk av 300 millioner skattebetaler kroner til ingen nytte. Lambda skal settes på vent eller har allerede fått dødsstøtet – på grunn av to manglende stemmer?

Det er vanskelig å forklare kunst- og arkitektkollegaer her at det offisielle Norge, etter å ha invitert noen av verdens fremste arkitekter til å konkurrere om nytt Munch-museum, oppnevnt en fagtung jury, valgt en verdig vinner, slår uhøflig retrett. De som inviterte stenger døren. Munch museet på Tøyen skal lekke videre.

Det er ikke første gang man sløser med store arkitekters tid i Norge. Arkitektkonkurransen i Bjørvika om «Europas mest energieffektive næringsbygg» utviklet seg også som Lambda. I stedet gikk man inn for et av de minst energieffektive næringsbygg i Europa. På Vestbanen sløst man med OMA og Foster and partners sin tid.

Oljelandet Norge, verdens kanskje rikeste land, denne noe pretensiose gutten i Europaklassen, viser igjen sitt sanne ansikt med Lambda-håndte-

MED RESPEKT. Fra Munch-utstillingen i Centre Pompidou i Paris, som åpnet i september. Foto: AFP/Scanpix

ringen. Den stemoderlige behandlingen man ga Munch selv gir man nå hans arbeider og den av juryen valgte spanske arkitekt Juan Herreros.

Vi er vitne til et moralsk drama. Det går på æren og troverdigheten løs. Det handler om etikk. Kan man stole på det

Oslo-politikere krymper nasjonen og krymper Munch fra å være landets største kunster noensinne til å bli gjenstand for en smålig og provinsiell diskusjon

offisielle Norge som byggherre når det inviteres til fair internasjonal konkurranse eller er det

gjerrigheten som styrer? Er det da ikke tilfeldig at de to hovedsponsorene til Munch-museet på Tøyen er utenlandske og ikke norske; det japanske oljeselskapet Idemitsu og tyske E-on Ruhrgas?

Norge gambler nå med sitt renommé, med ditt og mitt renommé. Oslo-politikere krymper nasjonen og krymper Munch fra å være landets største kunster noensinne til å bli gjenstand for en smålig og provinsiell diskusjon, hvor man oppnår det stikk motsatte av å presentere store Munch for verden.

Heldigvis finnes det et kulturelt Paris og London som viser Munch den respekt han fortjener. Er det da bare utlandet som kan behandle Munch profesjonelt?

Alt i alt er dette det kulturpolitiske Norge i kjent stil. Den samme politiske kroppen, Oslo kommune, som rev Munchs

praktfulle sveitservilla på Ekely på 50-tallet og anla parkeringsplass, samt hang litografier av mesteren i DDR-blokkene på Kringsjø, har nå overgått seg selv ved å ikke bare fornærme kunstneren men ved å fornærme en internasjonal stor og profesjonell arkitekt som på invitasjon har jobbet hardt i årevis for å levere et verdig resultat, et Munch-museum i Bjørvika.

Edvard Munch, som dette til syvende og sist handler om, hadde mange nære venner som var arkitekter. Hadde kunstneren vandret blant oss i dag og sett hvordan arven han ga Norge ble forvaltet politisk, hadde det nok inspirert ham til et nytt skrik.

Harald N. Røstvik, sivilarkitekt MNAL, Stavanger og Camilla Mørk Røstvik, kunsthistoriker, University of Manchester